

LIIS SEIN

SILVIJA IEŠKO SPALVŲ

CATHERINE ZARIP

Iš estų kalbos vertė Viltarė Urbaitė

Drambliukė Silvija nusiminusi, nes nepažįsta spalvų. Bent jau taip mano jos draugai ir šeimynykščiai.

Pavyzdžiui, kai drambliukės kas nors paklausia, kokios spalvos yra vanduo, ji atsako:

– Vandens spalvos.

O jei paklausia, kokios spalvos yra saulė, ji sako:

– Na, aišku, saulės spalvos!

Tačiau tokie atsakymai kitiems kažkodėl netinka...

Vieną dieną, kai dramblių šeima po ilgos kelionės apsistoja prie upės, drambliukė Silvija nusprendžia paieškoti spalvų ir su jomis susipažinti.

- Nenuėik toli nuo namų, – įspėja močiutė.
- Būk atsargi, – susirūpina mama.
- Būk atidi, – padrąsina tėtis.
- Tiesiog būk šauni! – šūkteli sesuo ir nubėga žaisti su kitomis drambliukėmis.

O senelis taip pavargęs nuo kelionės, kad kietai sau miega ir net nemato, kaip anūkė išeina.

Drambliukė Silvija pamojuoja šeimynai ir iškeliauja. Ji tokia susijaudinusi, kad nė nepastebi, kaip su kiekvienu žingsniu aplinka darosi vis svetimesnė. Ji jau labai toli nuklydusi nuo namų.

Beeidama sutinka liūtą.

Drambliukė mandagiai pasisveikina ir paklausia:

– Liūte, gal tu žinai, kur man rasti geltoną spalvą?

– Aišku, žinau! – suriaumoja liūtas. – Juk tai aš!

Drambliukė Silvija prajunka:

– Tu? Juk tu esi saulės spalvos, o aš ieškau geltonos. – Ir linksmai nužingsniuoja toliau.

O liūtas iš pradžių pasižiūri į save, tada susimąstęs pažvelgia į saulę...

